Mizah

— Zavallı kertenkele yolunu şaşırmış, girecek delik arıyor !

Eflâtun Nuri

SAYI: 53 CİLT: 3 Fiatı 25 Kuruştur 11 TEMMUZ 1947

Mizah

Sahibi:
RAMİZ GÖKÇE
ABONE:
Seneliği 1250 kuruş, altı aylığı yektur.

Posta Kutusu: 255
İdarehanesi: İstanbul, Babıâli Caddesi, Vilâyet Konağı yanı, No. 10

o CUMA GÜNLERİ ÇIKAR HAFTALIK, TARAFSIZ MEMLEKET MECMUASI o

BAŞ KÖŞEDEN

Kim Kimi Aldatıyor...

Sakız'lı iki Rum gemici, bir yelkenliyle denize açılmışlar. Bir müddet sonra bir fırtına koymuş ki: Medet Allah! Gemi bir fındık kabuğu gibi suyun üzerinde çalkanıyor, direkler gıcırdıyor.. Ha battılar, ha batacaklar..

Rum gemicilerden biri, yüksek sesle duaya başlamış:

— Aman Allahım, demiş. Şu fırtınadan sağ salim kurtulalım, karaya ayak basalım da, Sakızdaki kiliseye şu geminin direği kadar bir mum götürmek boynumun borcu olsun.

Arkadaşı, vaziyetin vahameti karşısında bile dayanamamış:

— İnsaf bre! demiş. Sakızdaki kilisenin kapısından bu geminin direği kadar mumun geçmesine imkân var mı?

Arkadaşı yavaş sesle:

— Sesini kes! demiş. Ben Allahı kandırıyorum.

Bir seneyi aşalı hayli zaman olan demokrasi hayatımızda katiyyen değişmiyen ve değişeceğe de benzemiyen bir zihniyet sakatlığına bilmem dikkat ediyor musunuz? Bazı kimseler, hâlâ, aka kara demek inadından bir türlü vazgeçemiyorlar. Öyle şeyler var ki: bunlar, halkın gözünün önünde cereyan etmekte ve bizzat halk acısını çekmektedir. Buna rağmen, her şeyi güllük gülüstanlık göstermeğe çalışmak, tavzih ve tekziple işi geriye atmağa uğraşmak politika marifeti sanılıyor.

Sakız'lı Rum gemicinin Allahı kandırmak istemesine pek benziyen bu gayretkeşlik karşısında, insanın ihtiyarsız olarak soracağı geliyor:

— Kimi ve neyi aldattığımızın farkında mısınız?

Mizahçı

NASIL, ALAN DA GAÇAN MI?!

Kızıl Şeytan — Memnu meyvayı yiyelim derken tekmeyi yedik!.

İzmir Neşe ve Karikatür Müzesi
İzmir Neşe ve Karikatür Müzesi Kitaplığı 2012/1038

ZURNADA PEŞREV

Saadet İlâcı

Yazan: **Ertuğrul Şevket**

İngiliz âlimleri, inasnlık tarihini, cemiyet münasebetlerini baştan başa değiştirecek çok faydalı, çok değerli, çok yerinde bir ilâç bulmuşlar: Saadet ilâcı. Bu ilâçtan alanlar, içlerinde büyük bir ferahlık duyuyorlar, hallerinden memnun ve kanaatkâr [illegible]larmış.

[illegible] de sevinmeyin, gelin de bu ilâcı bulanların alınlarından [illegible] danak öpmeyin. İnsanlık i[illegible] bir devir açacağına hiç [illegible] olmıyan bu ilâç sayesinde kanlı, katilli, toplu, tüfekli bir maziyi hatırladıkça tüylerimiz ürperecek; sulh ve sükûn içerisinde yaşamanın zevkine dalacağız.

Bu mesut devrede artık istilâdan, esaretten korkmağa lüzum kalmıyacak. Faraza, bir devlet başkanı size ateşli bir nota gönderdi de topraklarınızdan bir kısmını mı istedi? Hiç telâşa düşmeyiniz. Hemen elçinize talimat veriniz. Gitsin, o devlet başkanını görsün. Konusmağa başlasın. Yalnız, lâf arasında çaktırmadan, hissettirmeden başkanın suyuna mı olur? kahvesine mi olur? Yoksa yiyeceğine mi olur? artık her neyineyse bu saadet ilâcından kâfi miktarda karıştırsın. On dakika sonra, ilâç tesirini göstermeğe başladı mı, o, çatık kaşlı başkanın güler yüzlü, kanaatkâr bir mahlûk olduğunu hayretlerle görecek ve belki de nota yerine onun tarziye dolu sözlerini dinleyecek, milletinize tebşiratta bulunacaksınız:

— Falanca devlet, notasını geriye almakla kalmamış; ayrıca bu taleplerinden dolayı hicap duymuş ve bize tarziye vermiştir!

Ya, iç âlemimiz... O, tepeden tırnağa ballaşacak, şekerleşecek, güzelleşecek!.

Evlisiniz de ,karınız sizin ufak tefek çapkınlıklarınıza göz mü yummuyor? Gelsin saadet ilâcı! Yemeğine bir iki damla. Oh be, dünya varmış!

Kocanız mı çok kıskanç? Vakit geçirmeğe gelmez. Zaten asabi bir adamdır, belki elinden kan çıkar! Mezesine biraz saadet ilâcı karıştırdınız mı karşınızdaki hâzâ, Ahfeşin keçisi! Sizi başkalarının koynunda görüyor da oralı bile olmıyor. Halinden bir memnun, bir memnun...

Hele hükûmetlerin işi o kadar kolaylaşıyor, millet idaresi öyle rahatlaşıyor ki, tadına doyum olmuyor. Değil, öyle bir 7 Eylûl Kararı, her gün bir 7 Eylûl kararı çıkarsanız herkese vız geliyor. Yalnız, valilere gayet mahrem bir emir veriyorsunuz: Kimseye sezdirmeden değirmenlerdeki unlara saadet ilâcı karıştıracaksınız.

Tabiî, bu unlardan ekmek yapılıyor, halk mecburen yiyor, yedikten sonra da kuzu oluyor, için içinden çıkıyor! Artık ne hayat pahalılığından şikâyet var, ne hükûmetin para ayarlamasına içerleyen. Aç kalıyor: memnun: yeremden muazzam telefat veriyor: memnun: Kuduz köpek bacağını ısırdığı zaman aşılanıyor, fakat aşının hayatlığı yüzünden kuduruyor da ailesi gene memnun!.

Hele iktidar partilerinin keyiflerine payân yok! Muhalefet lideri:

— Millete baskı yapılıyor!

Diye bağırdı mı? Öyle ateş püskürmeğe, onu yalanlamağa kalkmağa, öyle altı üstünü tutmaz cevaplar vermeğe lüzum yok. El altından haber gönderir:

— Buyur, anlaşalım!

Der, hemen mükellef, mutantan bir ziyafet verirsin. Tabiî muhalif liderin yiyeceği yemeklerin içine de bol miktarda saadet ilâcından ilâve etmeği unutmaz, hemen, o andan itibaren de baskıyı iki misline çıkarmağı ihmal etmezsin. Memnuniyetle görürsün ki: Dünkü küçücük baskıdan kıyametleri koparan muhalefet lideri, bugünkü tahammül edilmez hayat karşısında bile büyük, derin bir ferahlık duymakta, memnuniyetini alenen bildirmektedir.

Bunları hayal ettikçe, su bizim Halk Partisine saşmamak elimden gelmedi. Acaba ne dururlar, neyi beklerler?! Ben, onların yerinde olsam, gizlice İngiltereye haber salar, icabederse bu uğurda bir kaç milyon sarfeder, bu saadet ilâcından kâfi miktarda getirtir ve Demokrat Parti liderlerine mükellef bir ziyafet verirdim. Bak o zaman anti demokratik kanunlardan yok sundan, yok bundan bahsedebilirler, sık sık mitingler, kongreler yapıp da insanın yüreğini ağzına getirebilirler miydi? Alimallah hepsini dut yemiş bülbüle döndürürdüm!.

DÜNYA MİLLETLERİ RUSYANIN ALEYHİNDE..

Rusyanın peykleri — Fırtına fazlalaştı, galiba önce biz ıslatılacağız!.

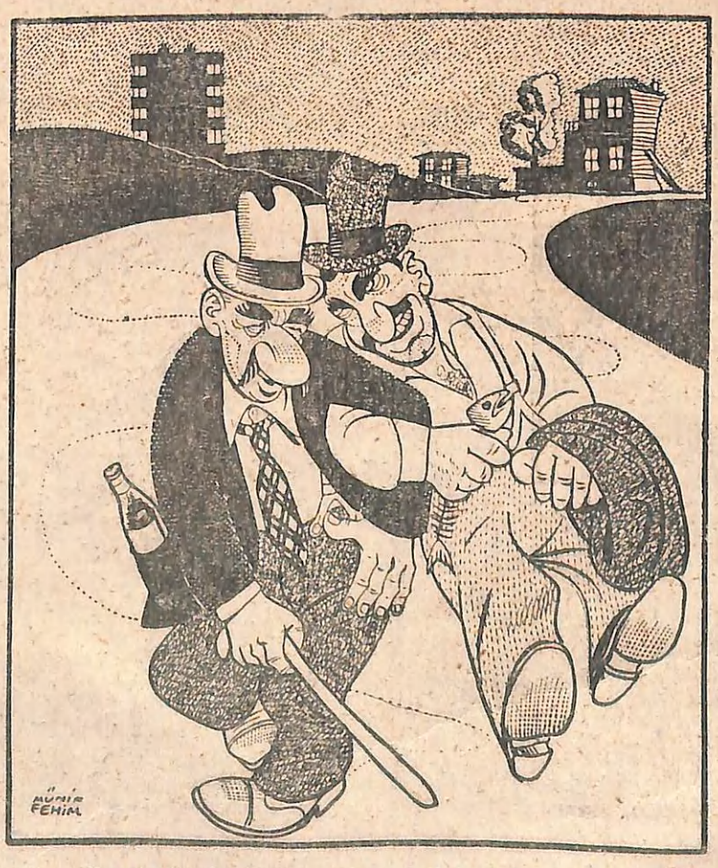

— Cinayetlerin önüne geçmek için içkiyi azaltmak istiyorlarmış.

— İşte asıl büyük cinayet o zaman olur!

— Ayın Destanı —

Ne Gelir, Ne Gelmez !

Kim demiş, Başbakanın nutku kitâba gelmez?
Hangi suâl olur ki az çok cevâba gelmez?.

★

Başbakanın sözleri kitâba uygun amma,
Yedi Eylûl karârı asla hesâba gelmez!

★

Ya olur, yâhut olmaz demokrasi nizâmı,
Danışıklı döğüşler bu inkılâba gelmez...

★

Hayâl ile avumak usandırdı herkesi,
Kişi sersem olsa da her gün serâba gelmez.

★

Gün gelir gerçekleşir umûmun istediği,
Ferdler ayak bassa da millet dolâba gelmez!

★

Feleğe minnet etmez yurduna bağlı olan,
Saraylara kul olmak hâne - harâba gelmez.

Toptancıya sattığı davarlar celeplerin,
Mezbahada kesilir, fakat kasâba gelmez.

★

Plâjda döne döne pişer körpe kuzular,
Hangi zevk ehli böyle döner kebâba gelmez?

★

Başı dönmez âşıkın olur olmaz güzelden,
Çavuşun, yapıncağın hepsi şarâba gelmez.

★

Kapı kapı dolaşır tâlih dilenci gibi,
Kör olası! Bir bana, bir de ahbâba gelmez.

★

Zaman da cihan gibi tersine dönmektedir:
Melek azâb içinde... Şeytan azâba gelmez!

★

Nasıl akord edilir böyle bir orkestra?
Güfteler başı bozuk, beste mızrâba gelmez...

☆

Deli Ozan her işi lâtifeye alsa da
İktisadî vaziyet öyle mehtâba gelmez.

Deli Ozan

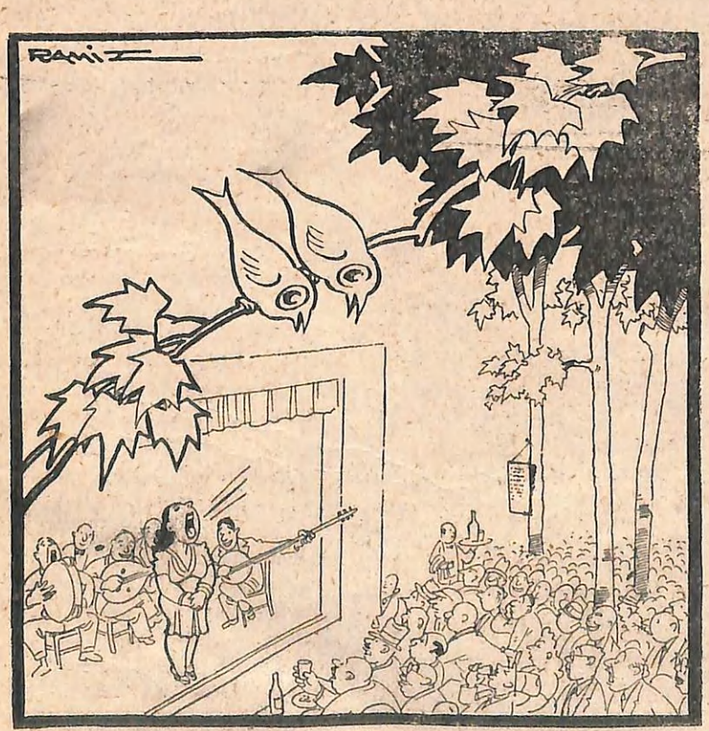

Birinci bülbül — Hey gidi hey, eskiden bu bahçelerde biz dem çekerdik, şimdi bu kızlar çekiyorlar.

İkinci bülbül — Hayır, (dem) i çeken masalardakiler, kızlar yalnız para çekiyorlar!

— Çocuklar neden bu kadar çok dondurmayı severler şaşarım!.

— Bunda şaşacak bir şey yok, yeni çıkan (sözde mizah) mecmualarındaki nükteleri okumuyorlar da ondan!.

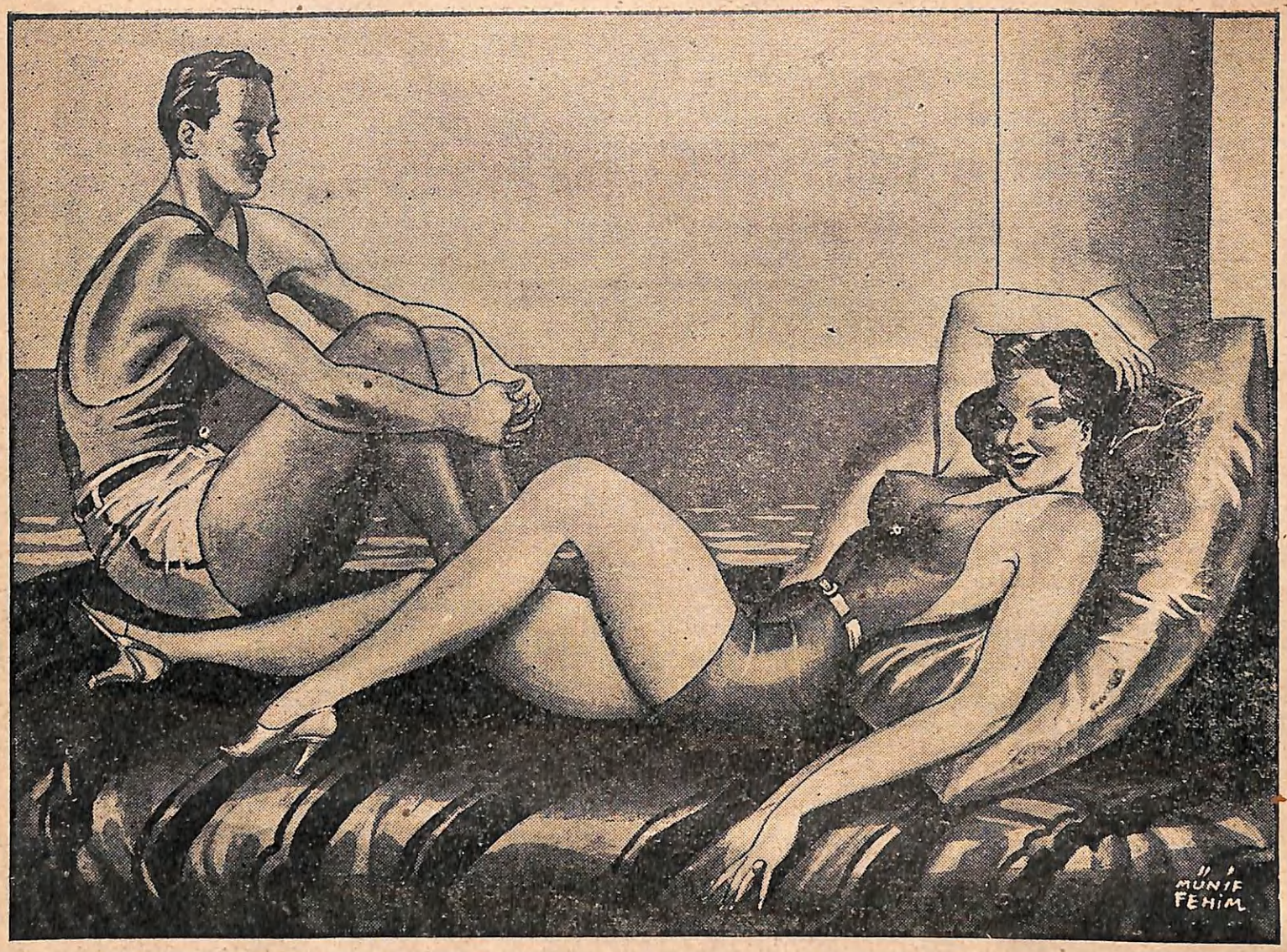

Kadın — Denizde nasıl yüzüyorum?..
Erkek — Karadaki gibi olmamakla beraber fevkalâde!.

Betarz-ı Kudemâ

Gibi

Sayın okuyucularımıza; Bu haftadan ibaren yepyeni bir imza takdim ediyoruz. Olgun türkçesi ve ince nüktedanlığiyle (RÂSID) bize, mizah dünyasının bilinmiyen taraflarını,, mısralarının dürbününden gösterecektir.

Bir zamanlar ben inat ettim de bir eşşek gibi
Tutmadım âlemde bir meslek gidip meslek gibi
Şimdi bak memur olan bilcümle meslekdâşımız
Pâyimal olmaktadır sadpare bir çömlek gibi
Üç beş arşın basma olsun almanın imkânı yok
Kimsenin sırtında bir şey kalmamış gömlek gibi
Şimdi hep vah vah demektir kârı baş eğmezlerin
Âdeta gölden cüda düşmüş olan ördek gibi
Koymadık meydana ciddî bir eser korkmaktayız
Ömrümüz geçmektedir lâklakla hep, leylek gibi
Sanma esnaf uslanır ey (Lûtfi Kırdar) oğlumuz
Elde bir şey olmadan kırbaç veya değnek gibi
Hep gelir imana havfından bugün vurguncular
Ah eğer bir kerre olsun parlasan şimşek gibi
Ab'a benzer ab'a hasret kaldı İstanbullular
Bari bir ekmek yemiş olsaydılar ekmek gibi
Dostlar kaçmaktadır benden tarafsızsın diye
Durma gel sen bari ey ahû bugün ürkek gibi
Kendine ey (Râsıd) nedir bilmezsin amma kıl-ü kal
Neyleyim hamen biraz çançan, biraz zevzek gibi..

Râsıt

Kısmetinde Olanın

Yazan: Hamdi Varoğlu

KENDİ YAĞIYLE

Zincirleme tertibi fıkralardan biri vardır ki, garibüddiyar bir adamcağızın, dünyada eşi görülmedik acayip hâdiseler arasında, parmağı ağzında kalışını tasvir eder.

Birbirini kovalayan bu hâdiselerden birisi şudur: Adam, bir camiin önünden geçerken, cami avlusunda, vur patlasın, çal oynasın eğlenen bir sürü insan görür. Masalar, sandalyeler konulmuş, rakılar, mezeler gırla gidiyor. Bir yanda da ince saz, müşterileri eğlendirmekle meşgul.

Fıkranın sonunda düğümü çözülen zincirleme hâdiseler muammasının bu noktası da şu şekilde aydınlanır. Cami, tabiî, vakıftır; fakat hayratı yoktur. Mütevelli düşünüp taşınmış, camiin avlusunu meyhane haline getirmiştir. Kayyum orada meyhanecilik yapar, hem kendisi geçinir, hem camiin masraflarını görürmüş; hâsılı cami kendi yağiyle kendi kavrulurmuş.

Türk gençliğini her bakımdan kalkındırma vazifesini omuzlarına yüklenen halkevlerimizin gelir kaynakları kurudu kuruyalı, bu hayratsız cami avlusu gözümün önünden gitmiyor.

Yolumun üstündeki bir halkevinin bahçesinde, orta oyunu yeni dünyasının azmanı, derme çatma bir kahve ocağı, masalar, iskemleler, her soydan ve her boydan müşteriler... Durmadan öten bir hoparlör.

Hele, halk türküleri, yahut köçekçeler saatinde oradan geçenlerin gözleri gayrî ihtiyarî, bir sahne ile, allı gullü artistler arayor.

Kendi yağiyle kavrulanlar, bizim bildiğimiz, sessiz sadasız kavrulur. Bu yağ galiba biraz fazla cazırdamakta. Siz ne dersiniz?

Melekle zebani

Aile geçimsizliklerinden bahsediliyordu. Orada bulunan erkeklerin hepsi, kadınlarının hallerinden şikâyet ediyorlar, fakat yumruğa baş vurarak onları nasıl kuzu gibi yaptıklarını anlatıyorlardı.

İçlerinden biri:

— Vallahi, dedi, benim karımdan hiç şikâyetim yok. Şimdiye kadar bir kere olsun ona el kaldırmış değilim.

Hepsi hayretle:

— Yok canım! diye haykırıştılar. Demek karın melek gibi bir kadın ha?.

Mesut koca cevap verdi:

— Hayır, melek gibi değil, zebani gibi de ondan.

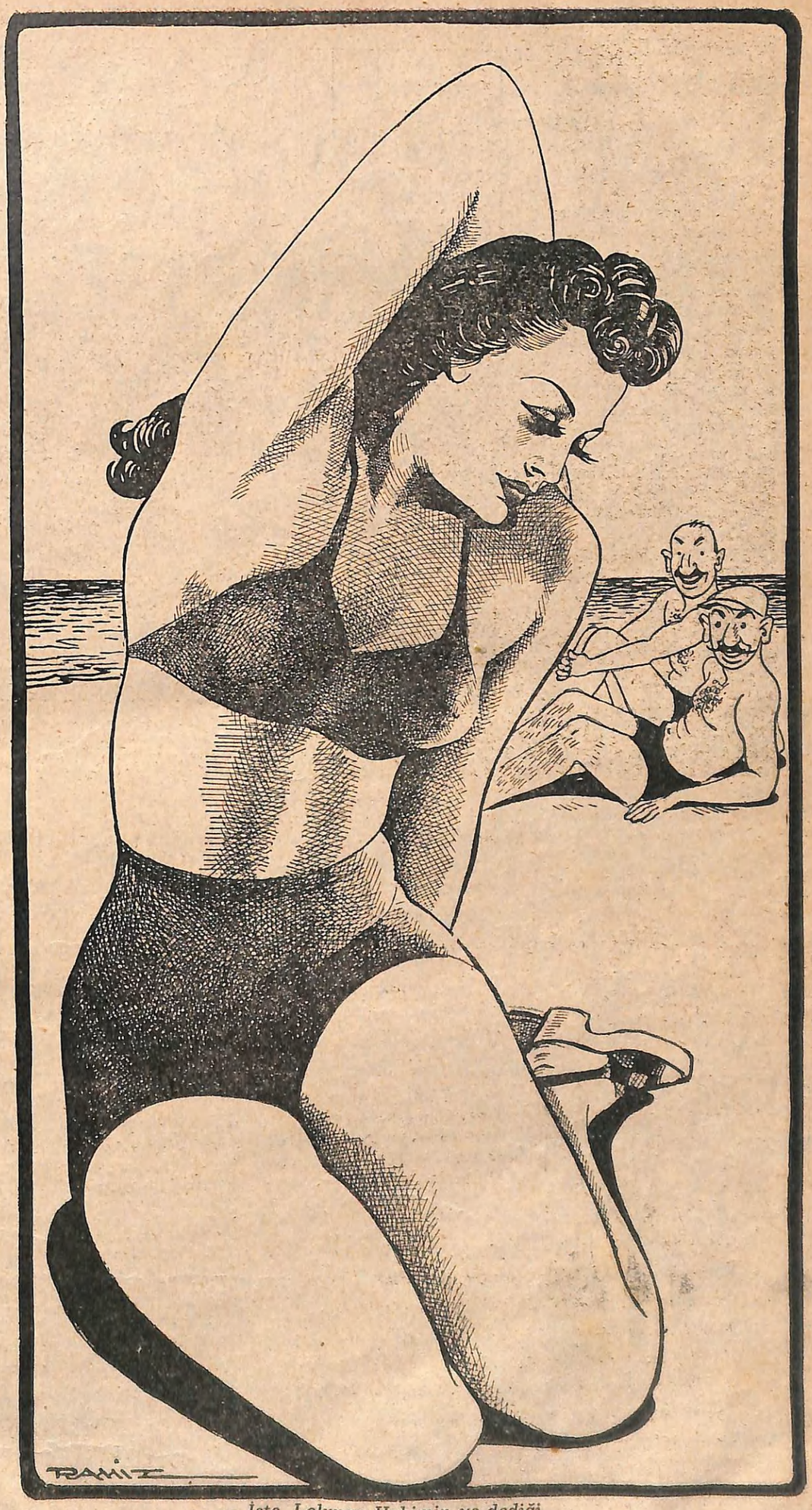

— İşte, Lokman Hekimin ye dediği...
— Sahi mi?
— Vallahi, bana balık eti tavsiye etti!

Fena Bir Âdet

Yazan: PALAZ

O

Deliye her gün bayram lâkırdısı bizlere artık tam biçilmiş kaftan haline geldi. Ne olursa olsun, ne zaman olursa olsun bir kolposuna getirip hemen bayram yapıveriyoruz. Sanki her iş pek yolunda, sanki rahatımız pek yerinde, sanki neşemiz pek bol. İhtimal bu bayram bolluğunda, şimdi zannederim sık sık gülemez bir vaziyette bulunan sayın Recep Peker'in geçenlerde söylediği:

— İstanbulluları daha neşeli görmek isterim!.

Vecizesinin de bir rolü vardır. Üç dört gün evvel, bir hâdise bana bu bayram çokluğunu ve sıklığını hatırlattı. Sıcaktan bunalmış bir halde matbaada çalışıyordum. Bir aralık dalmış mıydım ne, birdenbire canhıraş düdük sesleriyle kendime geldim. Ne oluyor? Düşman tayyarelerimi hücum etti? Büyüklerimizden biri mi geldi? Amerikalılar son icad ettikleri gürültü çıkaran silâhı bizde mi tecrübe ediyorlar?

Arkadaşlar hep birbirimize bakıyoruz. Yarı korkudan, yarı bir şey anlamamazlıktan donmuş kalmışız. Düdük sesleri kulaklarımızın zarını patlatarak, cehennemî bir vaveylâ halinde devam ediyor. Yalnız bacaları değil gemilerin direkleri de dile gelmiş gibi. Öyle bir gürültü ki üşenmeden sandallara bile canavar düdüğü takmışlar sanırsınız.

Derken birimizin aklına geldi. Telefona sarıldı:

— Liman riyaseti mi?

— Evet.

— Aman beyefendi, bir felâket mi var?

— Yooooo.. Ne münasebet!.

— Gürültü sizin oradan duyulmuyor mu?

— Duyuluyor tabiî.

— E... Nedir bu hal?

Arkadaş bir saniye daha dinledikten sonra kahkahalar arasında telefonu kapadı. Hepimiz meraktan çatlıyacağız. O hâlâ gülüyor.

— Yahu neymiş söylesene..

— Çocuklar, üzülecek bir şey değilmiş.. Yeni satın alınan «İstanbul» vapuru gelmiş de onu karşılıyorlarmış.

Bu sefer kahkahalar hepimize sirayet etti. Uzun uzun gülüştük.

Böyle dahiyane fikir hangi büyük üstadın kafasından çıkar bilmem. Düşünün bir kere. İhtiyacınız olmuş, parasını vermiş Amerikadan eski bir vapur satın almışsınız. Tabiî usulen bir sürü de heyet toplayıp mahallinde aylarca tetkikat yaptırmışsınız. Sonra bu vapur limana geldi diye bir şenlik, bir bayram... Sormayın gitsin.

Bu şenliği icat eden her kimse ,zannederim, «parayı veren düdüğü çalar» atalar sözünü pek iyi ezberlemiş olmalı. Maamafih kendisine şu küçük hikayeciği anlatayım da onu da ezberlesin bari.

Eski Şirketi Hayriyenin genç kaptanlarından biri mutemadiyen duduk öttürür, sanıdeklere aklı sıra caka satarmış. İşi o kadar azıtmış ki artık istim dayanmaz olmuş. Bir gün sabrı tükenen ateşçilerden biri dayanamamış kaptanın yanına çıkmış:

— Efendi kaptan, demiş, kazanda bir düdüklük istim kaldı. Devam edersen yolda kalacağız.

Her ne kadar bizim kazanlarda o son düdüklük istim de çoktan bittiyse de hikmeti hüda düdüklerimiz yine otuyor zahir. Kırk bir kere maşallah..

Şaka bertaraf biraz da ciddî konuşalım. Biz ötedenberi küçük memurların büyük memurları uğurlayıp karşılamakla vakit geçirmesinden şikâyetçiyiz. Şimdi bu âdeti avpurlara da aşılıyorlar. Onları olsun rahat bırakalım.

KOKTEYL PARTİ BOLLUĞUNDA:

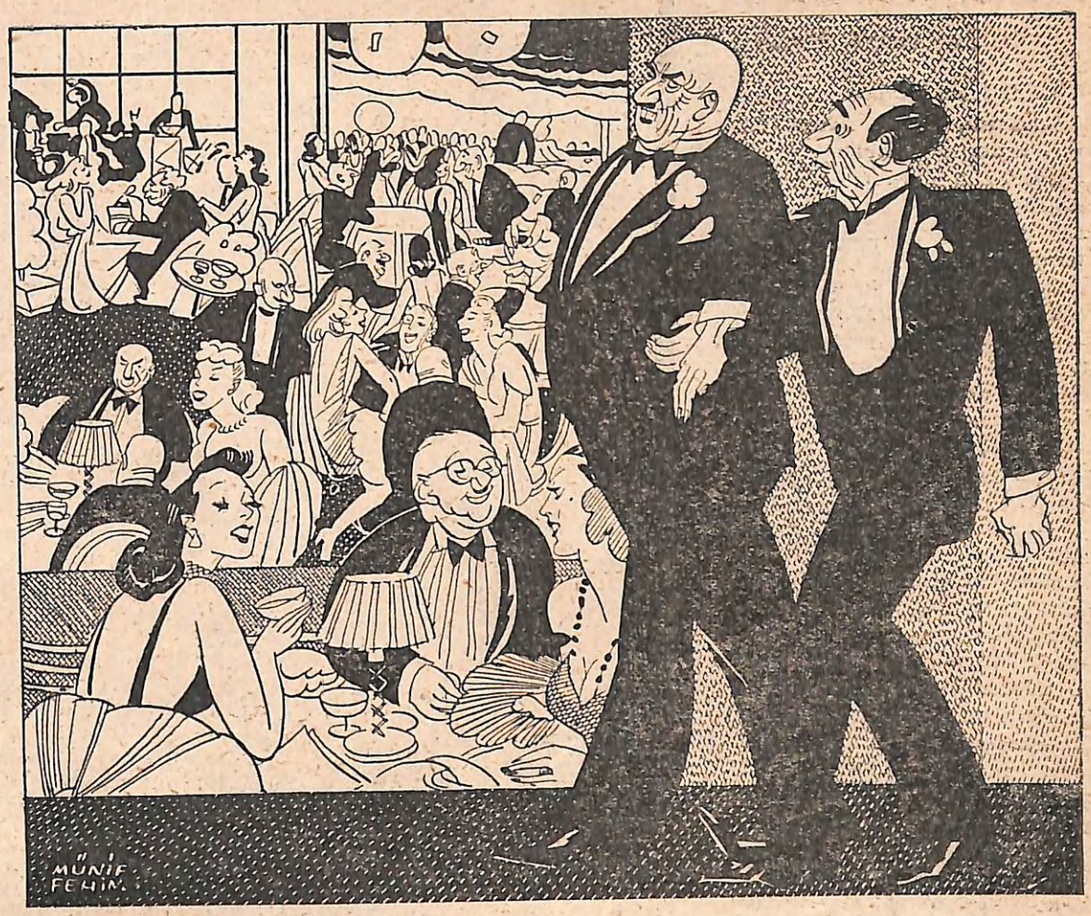

— Memlekette sefalet var diye feryat ediyorlar, amma hiç birimizin böyle bir şey gördüğümüz de yok.

— Ben senin yerinde olsam güzellik müsabakasına iştirak ederdim..

— Teessüf ederim, o kadar çirkin miyim?

İhtilâf

Eski Rasathane müdürü Fatin «hoca» (Allah selâmet versin) çok hoş bir adamdır. Yaş haddini bulup tekaüde çekildikten sonra İstanbuldan ayrılırken, kendisini geçirmeğe gelen dostlarına:

— Şu İstanbulun havası, bir gün benim dediğimi tutmamış, yağmur dedimse kar yağmış, kar dedimse güneş açmıştır, diyordu. Hasılı, İstanbulun iklimi bir türlü benimle anlaşamamıştır.

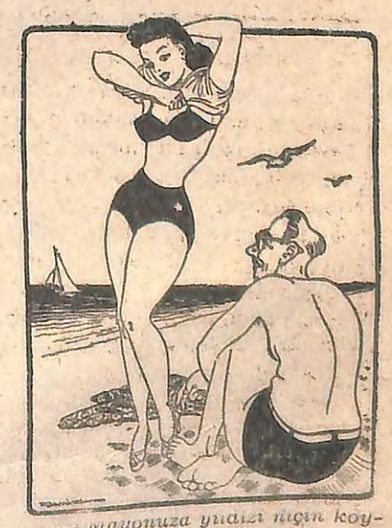

— Mayonuza yıldızı niçin koydunuz?

— Peşimden gelenlerle kuyruklu yıldıza benziyeyim diye!

Çömezin Röportajları:

53

Bilmediklerini Öğreniyor !

Çizen: RAMİZ

Çömez — Gazete nedir?
Okuyucu — Kâh fırıldak, kâh külâh olan kâğıt!

Çömez — İktidar partisi kime derler?
Recep Peker — İşini bilip kılıç kuşanana!

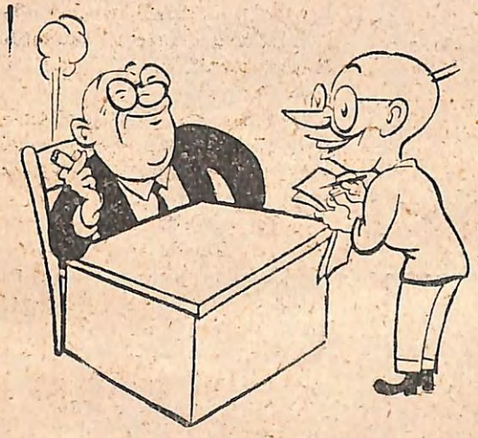

Çömez — İnşallah nedir?
Âmir — Atlayanlara bir daha düşmemeleri için edilen duadır!

Çömez — Riyakâr kimdir?
İbrikçi — Herkese yüz suyu döktüğü halde kendi alnı temiz olmıyan adamdır!

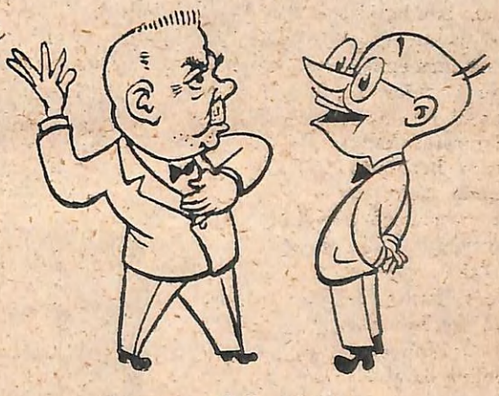

Çömez — Galip kimdir?
— Rollerinde pek muvaffak olan becerikli aktör!.

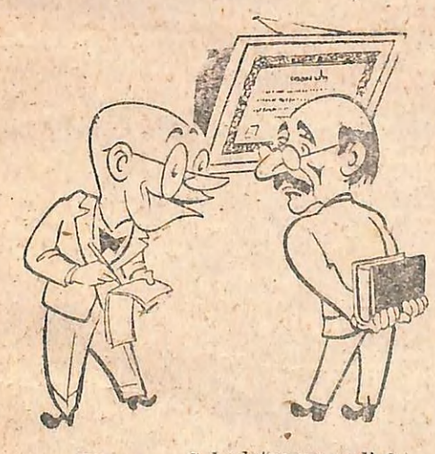

Çömez — Şahadetname nedir?
Mezun — Ömrünün yarısını verdikten sonra alınıp diğer yarısında seyredilen duvar kâğıdı!

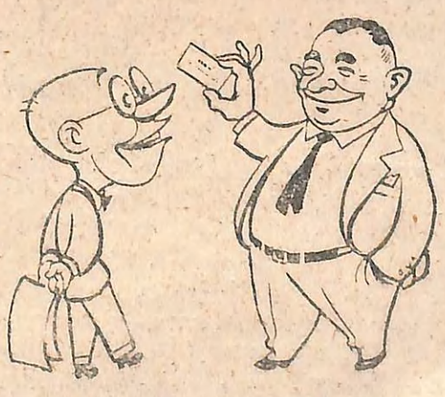

Çömez — Kartvizit neye derler?
Tavsiyeli — Girilmesi mümkün olmıyan bir yere kolayca sığan küçük bir kâğıda!.

Çömez — Sözünün eri kimdir?
Kasap — Belediye narkına rağmen sözünden dönmeyen kasap!

Hikâye

Evlenme Kararı...

Yazan:
ÇALÇENE

Mücahit, kararını vermişti: Artık evlenecekti. Bekâr hayatı, onu canından bezdirmişti. Bütün parasına, eve yaptığı büyük masraflara mukabil, gene istediği bir türlü olmuyor, hizmetçilerin türlü dalâvereleri yüzünden bir gün olsun «oh!» diyemiyordu.

Evet, evlenecekti. Fakat kiminle? Tanıdığı kadınların hiç birine itimadı yoktu. Daha doğrusu, tanıdığı kadınlardan hiç biri yoktu ki, Mücahidin koynuna girmemiş olsun. Onun insanı büyüleyen gençliği, büyük serveti bir maymuncuk gibi hafif meşrep kadınların gönül kapısını hemencecik açıyor, Mücahide kolay kazanılmış bir sürü macera ve tatlı hâtıra bırakıyordu.

Fakat, şuna emindi ki: Dünyanın bütün kadınları, kendisinin tanıdığı kadınlar gibi değildi. Onların arasında iffet ve ismetine bağlı olanlar da vardı. Ne çare ki, bunlardan birisine o, tesadüf edememişti. Meselâ, Faruk'un karısı, namus ve haysiyetli kadınlardan bir nümuneydi. Faruk, evlerinde sık sık toplantılar yaptığı; güzel, çirkin, zengin bir sürü dostunu bu toplantılara çağırdığı halde, karısı Nadide, bir gün olsun bunlardan bir tanesine yan gözle bile bakmamıştı.

Birden kafasının içinde 2500 mumluk bir elektrik lâmbası gibi bir fikir yandı: Evleneceğinden Faruk'a bahsetmek ve karısının intihap edeceği bir kadınla evlenmek..

Süratle giyindi, otomobiline bindi ve doğru Faruk'un yazıhanesine gitti. Faruk, onu hiç beklemediği bir sırada karşısında görünce hayret etti:

— Allah, Allah! dedi. Seni buraya, bu saatte hangi rüzgâr attı böyle?

Mücahit, maroken koltuğa yerleşti, arkadaşının uzattığı paketten bir cıgara aldı:

— Dostum, dedi. Ben evlenmeğe karar verdim..

Faruk birden neşelendi, Mücahidi omuzlarından tuttu, sarstı:

— Tebrik ederim Mücahit, dedi. Mükemmel bir iş yapıyorsun. Çok memnun oldum.

Bir an sustu, sonra kaşının birini yukarı kaldırarak:

— Söyle bakalım, dedi. Kiminle evleniyorsun?

Mücahit gülümsedi:

— İşte, dedi. Bu henüz meçhul!..

Faruk, Mücahidin omuzuna hafif bir tokat attı:

— Bırak canım, dedi. Ben de ciddî konuşuyorsun sanmıştım. Birden aklıma gelmedi ki: Sen kim, evlenmek kim?

Mücahit, gözlerini Faruk'a dikti:

— İnan ki, dedi. Ciddî konuşuyorum, evlenmek için karar verdim. Fakat henüz evleneceğim kızı tesbit edemedim.

Birden hararetlendi, ayağa kalktı, sanki başkasının duymasını istemiyormuş gibi yavaş bir selse:

— Sen yabancı değilsin, dedi. Tanıdığım kadınlardan hiç birinin bir aile yuvası kuracağına kani değilim. Hepsi macera kadını. Ben, namuslu, evine bağlı, hakikî bir aile kiziyle evlenmek istiyorum.

Sustu ve arkadaşına biraz daha yaklaştı:

— Bu hususta, dedi. Senin ve bilhassa refikan Nadide hanımefendinin bana yardım etmenizi ricaya geldim..

Faruk:

— Yardım mı? dedi. Bizden nasıl bir yardım bekliyorsun?

Mücahit:

— Kardeşim, dedi. Nadide hanımefendinin seçtiği her hangi bir kızı gözlerim kapalı olarak almağa hazırım. Onun zevkinden, bilhassa iffet ve ismetinden eminim..

★

Mücahit, henüz giyinmemişti. Pijamaları sırtında çalışma odasına geçmiş, gazete okuyordu. Kapısı vuruldu:

— Giriniz!.

Diye seslendi. Kapı açıldığı zaman Nadide hanımefendiyle göz göze geldiler. Mücahit, telâşla ayağa fırladı:

— Siz, burada?

Diye kekeledi ve ilâve etti:

— Bak şu hizmetçinin mânasızlığına. Bana haber bile vermedi, bu kıyafetle ben...

Nadide hanımefendi, bir el işaretiyle onu teskin etti:

— Hizmetçiye ben haber vermemesini söyledim, dedi. Size, sürpriz yapmak istedim..

Sonra, giydiği dar elbiseden vücudünün bütün hatlarını meydana çıkaran kıvrak bir yürüyüşle Mücahide yaklaştı, tatlı bir sesle:

— Bana bu kadar mı dargınsın?

Diye sordu, Mücahit şaşırmıştı:

— Ben mi? diyebildi. Ne münasebet.

Nadide hanımefendi, serbest bir tavırla elini uzattı, Mücahidin saçlarını okşayarak:

— Beni, bu kadar hissiz mi sanıyorsun? dedi. Aşkına mukabele etmediğim için evlenmek istediğini anlamıyacak kadar budala mıyım ben? Ben de seni seviyorum. Fakat, bugüne kadar nefsimle mücadele ettim. Ama, şimdi iş değişti. Seni kaybedemem. Senin başka bir kadının koynuna girmene tahammül edemem.

Birden Mücahide sarıldı. Dudakları birleşti.

★

Bir saat sonra, Nadide hanımefendi, Mücahidin apartımanından ayrılırken ona sitem dolu bir nazar fırlattı:

— Zalim, dedi. Nihayet muradına erdin!.

— Siz kadınlar, bizim gibi erkeklerin ellerinde yükseliyorsunuz..

— Hattâ sizin gibi erkeklerin elinde havalanıyoruz ton tonum!

FIKRALAR

Sıra ile

Köylü dayı, ağacın altına postu sermiş, bir yandan ayran içip bir yandan çubuğunu tüttürüyordu. Karısı da güneş altında, elinde çapa, tarlada çalışıyordu.

Bunu gören misafir:

— Yahu, Mehmet ağa, dedi. Sen burada böyle otururken karın sabahtan akşama kadar tarlada mı çalışır?

Mehmet ağa ayrandan bir yudum daha içip çubuğundan bir nefes daha aldı :

— Hayır, hemşerim, dedi. Sırada mı çalışır?

— Yâni, biraz sonra sen çalışacaksın, o dinlenecek, değil mi?

— Yok canım! Birazdan da içeri girip mutfakta çalışacak.

İmtihan

Yeni kurduğu müesseseye, tam istediği gibi bir daktilo almak istiyordu. Müracaat edenleri gözden geçirirken yanında, arkadaşı doktor Fahrettin Kerim de bulunuyordu.

Fahrettin Kerim:

— Müsaade et, kızlara ben bir sual sorayım, dedi.

Doktorun suali şu idi:

— İki, iki daha ne eder?

Kızlardan birincisi derhal:

— Dört, dedi.

İkincisi:

— Yirmi iki edebilir, cevabını verdi.

Üçüncüsü daha akıllı çıktı:

— Dört de edebilir, yirmi iki de, dedi.

Kızlar çıktıktan sonra Fahrettin Kerim arkadaşına döndü:

— Şimdi, hangisini tercih edeceğini biliyorsun, değil mi? diye sordu.

Ticarethane sahibi başını salladı:

— Evet, dedi. Biliyorum: Sarı saçlı, mavi gözlüsünü.

Nükte

Ticarethane sahibi Amerika seyahatinden dönmüş, seyahat intibalarını anlatıyor, ikide birde nükte yapmıya çalışarak sıkıtıyordu. Onun bu sözde nüktelerine memurların, kâtiplerin, daktiloların hepsi kahkahalarla gülüyorlardı. Yalnız, memurlardan biri gayet sakin dinliyordu.

Patron, nihayet dayanamadı:

— Yahu! diye bağırdı. Sen nükteden anlamaz mısın? Herkes gülüyor da sen niye gülmüyorsun?

Memur omuz silkti:

— Ben gülmek mecburiyetinde değilim ki, dedi. Nasıl olsa yarından sonra yoğum!.

Sen misin gülen !

Bahçeye çıkmış, ağlıyordu. Yandaki komşusu, bahçe duvarının üzerinden:

— Ne o? diye sordu. Niçin ağlıyorsun?

Adamcağız ellerini uğuşturarak cevap verdi:

— Sorma birader! Karım duvara resim asmak için çivi mıhlıyordu. Keseri parmağına indirdi.

— Vah vah! Geçmiş olsun. Fakat, sen çocuk musun, azizim! Bunda ağlanacak ne var? Ben olsam gülerdim!

Adam mahzun mahzun başını salladı:

— İşte, dedi. Ben de güldüm de onun için dayak yedim ya!.

Ağırlık

Geçen gün Ahmet Emin Yalman Amerikadaki bir dostuna gitmek üzere postaya mektup veriyordu. Memur, zarfı fazla kabarık gördü, aldı tarttı:

— Mektubunuz ağır, dedi. Bir pul daha yapıştıracaksınız!

Ahmet Emin Yalman itiraz etti:

— Ne münasebet! O zaman daha ağır olur!

Ah !

Seviştiği delikanlı ile gezip tozmuş, nihayet nişanlanmıştı.

Bu haberi duyan arkadaşlarından biri kıza:

— Tebrik ederim, kardeş dedi. E anlat bakalım: Nişanlın ne aldı?

Kız boynunu büktü:

— Hiç, dedi. Sadece annemle babamın âhını..

Sebebi basit

Geçen hafta sona eren lise imtihanlarından birindeydi. Fizik hocası Ecvet Gürses talebeden birine sordu:

— İçinde asit bulunan bir şişeye gümüş bir yirmi beş kuruşluk atarsam erir mi?

Talebe hiç düşünmeden cevap verdi:

— Erimez, efendim.

— Pekâlâ. Niçin erimez, izah edebilir misin?

— Eriyecek olsa atmazsınız ki!

Her eşek kendi bacağından asılır

Bayla bayan pazar günü Ada safasına gitmişlerdi. Bir aralık adamın çocukluğu tuttu:

— Eşeğe binelim mi? diye sordu.

Karısı, dört ayaklı bir hayvanı yormak gibi bayağı bir işe tenezzül etmiyecek kadar mağrur bir kadındı:

— Hayır, dedi. Ben binmem. İstersen sen bin.

Kocası bindi ve eşekçiyi arkada bırakarak hayvanı koşturmağa başladı. Kadın telâşlanmıştı. Eşekçiye:

— Koşup hayvanı tutsanıza! diye bağırdı. Ya şimdi yuvarlanırsa?

Adam omuzlarını silkti:

— Bana ne! dedi. Benim eşeğime bir şey olmaz ki!

Atma !

İki hacıağa Beyoğlu gazinolarından birinde çilingir sofrasının önüne bağdaş kurmuşlar, «garılardan, gızlardan» sonra biraz da memleket işlerinden bahse başlamışlardı.

Bir tanesi:

— Bizim torpahlar öyle verimlidir ki, dedi, bu ay buğday ekeriz, gelecek ay hasat yaparız.

Ötekisi güldü:

— Poh! O bir şey mi! dedi. Bizim torpahlar daha verimlidir. Tavuklara yem atarken mısırlar, arpalar yere düşer düşmez yeşerir, tane verir ve tavuhlar başahlardan yerler.

Mukayese

Son zamanlarda memleketimize gelen Amerikan heyeti âzasından bir zat, gazetecilerle yaptığı konuşmâda, Amerikanın ne kadar geniş bir arazisi olduğunu anlatmak isterken:

— Meselâ, diyordu, Nevyorktan trene binersiniz, on iki saat gidersiniz, daha ancak memleketin ortasına varırsınız.

Toplantıda hazır bulunan Reşat Nuri Güntekin gülümsedi :

— O bir şey mi, efendim! dedi. Bizim memlekette İstanbuldan trene bindikten sonra, on beş saat gittiğiniz halde Ankaraya varamazsınız!

Dış kapının...

Şifa suyu güzellik müsabakasının ilk elemesi yapılıyordu. Jüri heyeti arasına katılmak istiyen biri, bir gün Nedim Akçeer'e geldi:

— Ben yabancı sayılmam, birader, dedi. Seninle hısım - akraba oluyoruz. Senin karının teyzesi benim karımın eski kocasının şimdiki karısının halası oluyor.

Nedim Akçeer başını salladı:

— Mükemmel, dedi. Bu kadar uzak akraba olduğunuza göre siz de evinizde oturur, musabakayı uzaktan seyredebilirsiniz.

Sahibi ve yazı işlerini
fiilen idare eden RAMİZ GÖKÇE

Basıldığı yer:
PULHAN MATBAASI — İstanbul

TOMBUL TEYZE

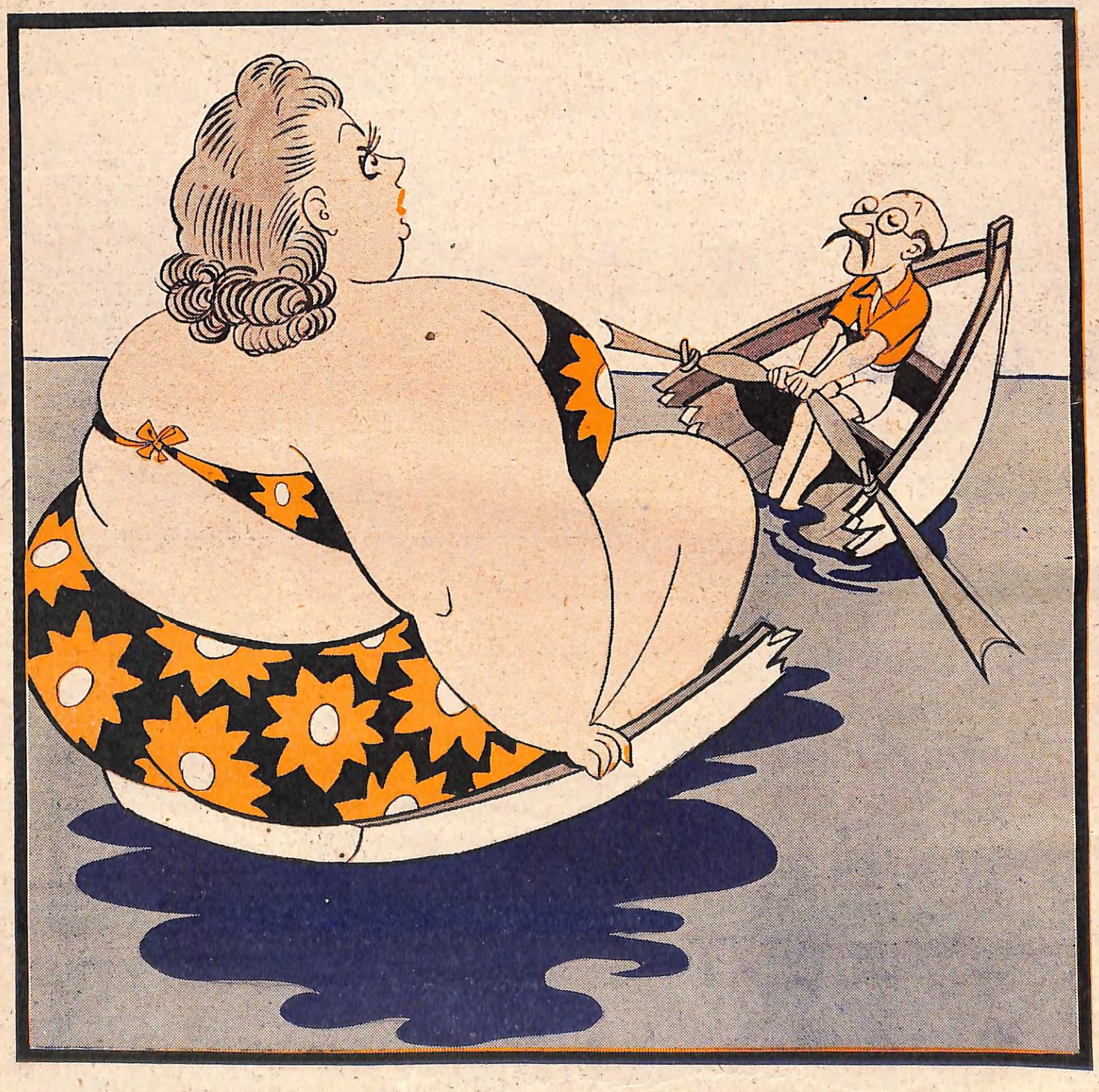

Sıska Dayı — Karıcığım, bugün kuş kadar hafifsin!

T. T. POSTASI

Sulukule: Sulukule güzeli

S — Pek çok zıddıma gidiyor şu Çömez,
Çünkü Pamuktan başkasını görmez,
Kel, kör, çiroz herif kör müdür nedir?
Beni bile göremiyen züppedir!

C — Gözüne mi battı damadın keli
Havalandırdı mı aşkının yeli
Elbet o seni de bağrına basar
Ey Sulukulenin sulu güzeli!.

Artova: Yunus Nadi Güven

S — Sayın Teyzeciğim anlaşıldığına göre Sıska Dayı hiç askere gitmemiş, yoksa devlet Sıska Dayıyı bir vatandaş olarak kabul etmiyor mu?

C — Sıska Dayı herkesten çok askerlik etmiştir. Şimdi bile (tank) eridir!.